

den paagjældende Næringsbrugers Production. Med Hensyn hertil har det ogsaa været sat under Forhandling, om der ikke i Udkastet burde betinges en efter Arealen bestemt særegen Afgift af Værtz og Driuhuse samt af saadanne Bygninger, der ere fritagne for Arealafkat, (forfaavidt de benyttes til Næringsdrift), men det er dog blevet antaget, at en saadan Bestemmelse ikke burde gives, i hvilken Henseende det er bemærket, at Gartnere til Blanding helst bruge Vand fra Parker, og at de Gartnere, der have Driuhuse, men ikkun en lille Have, i saa Fald vilde blive uligehviere beskattede fremfor dem, der have store haver, men saa eller ingen Driuhuse, samt hvad Bygninger, der ere fritagne for Arealafkat, angaaer, at dette ikkun er aabne Halvtagssture, i hvilke ordentligviis intet Vand benyttes. At der til at benytte Vandet til Fountainer og deslige Indretninger skal udkræves Vandværkets Samtykke, som fastsætter Billaarene, er motiveret ved Hensynet til det store Vandforbrug, som saadanne Anlæg ville kunne medføre.

Hvad angaaer Størrelsen af den aarlige Betaling for Vand til Næringsbrug, er det anseet rigtigst ikke at optage Noget derom i selve Loven, men derimod at henvise Spørgsmaalet om den nærmere fastsættelse heraf til det i Udkastets § 14 berørte Regulativ, hvorved det vil opnaaes, at de Forandringer i Satserne, som i Tidens Løb maatte vise sig nødvendige eller hensigtsmæssige, lettere ville kunne iværksættes, og herimod vil der vel, naar hensees til den heromhandlede Afgifts Natur, intet kunne være at erindre.

At der forbeholdes Vandværkets Myndighed til at bestemme, hvormed Vandet kan tilstaaes til Næringsdrift, har man anseet at være forsigtigst, om der end ikke er nogen Grund til at befrygte, at der ikke skulde have tilstrækkelig Vandmængde til at fyldestgjøre enhver Næringsbruger, og der vil vel neppe kunne have Noget derimod at indvende.

§ 5.

Hvad angaaer Forholdet imellem Vandværket og de offentlige Bygninger, da maa der kjelnes imellem saadanne Eiendomme, der alt

nu ere forsynede med Vand fra Stadens Vandværken, og dem, med hvilket Saabant ikke er Tilfældet. Hvad de første angaaer, da berøer Afgiftens Størrelse paa tidligere affluttede Overenskomster, i Henhold til hvilke der ordentligviis erlægges 2 Rd. for hver Pompevands- og 10 Rd. for hver Springvandspipe, og for disse Eiendommers Vedkommende vil det, for at en Række af Forhandlinger imellem de forskellige Autoriteter kan undgaaes, formeentlig rigtigst kunne have sit Forblivende ved de hidtil bestaaende Forhold, dog at Betalingen med Hensyn til, at alt Vand nu bliver Springvand, fastsættes til 10 Rd. for hver Opstander, der hidtil har været anbragt, og at der, forfaavidt der fordres flere Taphaner, end der nu have Opstandere, bliver at forholde i Overensstemmelse med de for private Eiendomme i saa Henseende givne Bestemmelser. Hvad andre offentlige Bygninger og Etablissementer angaaer, vil Afgiften blive at fastsætte ved Overenskomst med de paagjældende Autoriteter, og dette gjælder navnlig ogsaa om Nyboder, Citadellet og Nyholm, der ifølge Loven af 20de August 1853 § 5 skulle kunne forsynes med Vand fra de nye Værker.

§ 6.

At Omkostningerne ved Indlægning af Huisledningerne og disses Vedligeholdelse blive at afholde af vedkommende Grundeier er ganske stemmende med, hvad hidtil har fundet Sted. Det har iøvrigt været taget under Overveelse, om der ikke fremdeles ved nye Vandindlæg burde svares en Recognition til Vandværket i Overensstemmelse med den i Reglementet af 21de April 1812 § 2 i saa Henseende givne Forskrift, men man har dog antaget, at der under de forandrede Forhold ikke vilde være Anledning til at bibeholde en saadan Bestemmelse.

Den Forbindelse, hvori de private Ledninger staae med de offentlige Forsyningsledninger, og de Ulemper, der som Følge heraf for disse kunne opstaae paa Grund af Mangler ved hine, medfører Nødvendigheden af at gjøre det til Pligt for Grundeierne forsvartligt at vedligeholde Huisledningerne samt at give Vandværket Bemyndigelse til i Undladelsestilfælde